

Hlavní název: Žádný muž - a tolik děvčat
Druh dokumentu: Monografie
ISBN: null
Autor: Böhm, Jindřich, Hanuš
Strana: 22 - 41

SYSTEM
◆KRAMERIUS◆

Podmínky využití

NK ČR poskytuje přístup k digitalizovaným dokumentům pouze pro nekomerční, vědecké, studijní účely a pouze pro osobní potřeby uživatelů. Část dokumentů digitální knihovny podléhá autorským právům. Využitím digitální knihovny NK ČR a vygenerováním kopie části digitalizovaného dokumentu se uživatel zavazuje dodržovat tyto podmínky využití, které musí být součástí každé zhotovené kopie. Jakékoli další kopírování materiálu z digitální knihovny NK ČR není možné bez případného písemného svolení NK ČR.

Národní knihovna ČR
Klementinum 190
110 00 Praha 1

kramerius@nkp.cz

všecky, pokuste se, která ho nejspíše pro sebe získá. Oblečte se do svého kroje a dělejte, co děláváte jindy! Vždyť to není ponejprv, co bych vás rád dostal pod čepec.

Rezi. Wird a nit das lezte mol sein!

Mrkv. I ty prostořeká!

Istvanka. Edes atyam! Perse hogy; ig asszaga van! Má pravdu!

Britta. O fade! Ještě se to ani jednou nepovedlo!

Bělča. Keď len dajú svetice, — čo by to bolo, ak my se razom vydajom.

Mrkv. Z ticha! Ženich, kterého jsem dnes ulovil — zdá se býti tak dobrý, tak hloupý —

Všecky (radostně). Bravo! bravo! (Zavíření na buben.)

Mrkv. (pokračuje). tak hloupý — že mám největší naději —

Limonie. Toť vždycky říkáš.

Mrkv. Ostatně jste věru kapitální děvčata!

Lib. Ano, papínku! (Ostatní po ní.)

Limonie. Snad jsme těm mužům příliš jednotvarné, prostičké, ošklivé?

Mrkv. I toto, roztomilé děti; vždyť jste, jako byste mi z oka vypadly.

Rezi. Da san ma sauba!

Mrkv. (přísně). „Cti otce svého — byť i z čeledě pavianů pocházel,“ zní příkaz svatý.

Britta. A kdo je ten ženich, my father?
Lord?

Bělča. Kazda, zeman?

Istvanka. Ministr?

Rezi. Grof?

Fleurettka. Marquis?

Libuše. Vévoda? Kníže?

Limonie. Duca nějaký?

Všecky. Kdo je, co je? (Zavíření na buben.)

Bět. Dámičky — o tom se hned přesvědčíme, jakmile vejde. Duch bystrozraký pozná bez všelikých brejli moudrosti, člověka z jednotlivého pohnutí. Dejte pozor na moji maličkou lekcí. (Zpívá.)

} (Najednou.)

Čís. 3. Píseň.

1. Pohleďte na panáčka,
na pitvorného ptáčka,
jak kráčí jako kavalír
a mrská okem, jako výr!
Snad v rozkoši oplývá,
že kolem sladce kývá —
a hle, vráží si v oka důl,
bez žertu, okenice půl!
V tom najednou, mu v cestu vejde,
hle, z úřadu pan rada sám.

Tu se shýbá,
div nelíbá,
ponížen ruku, jako pejsek,
až vece chocholavý hejsek:
„Svou úctu — kladu vám!“
(Pitvoří se dělá poklony atd.)

Děvčata (dělají totéž po ní).
Tu se shýbá,
div nelíbá
ponížen ruku, jako pejsek,
až vece chocholavý hejsek:
„Svou úctu — kladu vám!“

Mrkv. (napodobňuje kancelářského přednostu.)
Díky, díky!
jen nechte, nechte!
dobře, dobře!
adije!

Bět. Jako dřív
směle tak
dámám šlape na oděvy;
smůlu má
velkou však,
v cestě se mu krejčí zjeví.
Zarazí se okamžitě,
sejme, vece rozpačitě:
Aj, aj, vy? ach!

Mrkv. (napodobňuje dolehavého věřitele).

Kdy, prosím přece,
jste k nalezení?
Toť věru není
k vydržení!

Bět. (s karikovanou ouzkoostí).

Servus! — Přijdu!
A topky hopky
s rudou tváří
za rohem zmizel vám!

Děvčata. Panák zarazí se okamžitě

a mluví rozpačitě;
pak topky, hopky
s rudou tváří
za rohem zmizel vám!

Bět. a Mrkv.

Aj tu medle každý chápe,
kdo ten galán, hrdý Fant;
příkopy že za dne šlape
prodlužený praktikant.

Děvčata. Aj, aj, aj, aj!

Tu každý medle snadno chápe,
příkopy že za dne šlape,
ubožáček, praktikant!

Bět. 2. Ve šperku, drahokamu,
hle, vizte tam tu dámu,
jak hedbávného šatu jí
po zemi vlečky šustějí! —

Jupon má z popelinu
a velkou krinolinu,
na krku perlí kolik šňur
jak někdy madame Pompadour.
Tu přijde paní, v prostém rouše
a dámu div nechytí „brand.“

Tu se shýbá
a již líbá

své paní ruku, mamsel Minča,
chví se skoro jako pinča:

„Ach milosti — küss die Hand!“

Děvčata (dělají vše po Bětušce).

Tu se shýbá
a již líbá

své paní ruku, mamsel Minča,
a chví se skoro jako pinča:

„Ach milosti — küss die Hand!“

Mrkv. (napodobuje sprostou měštanku).

Kýho šlaka!
nelštej dlouho!
přiď mi v čas!
adije!

Bět.

Sotva že
za rohem
panička se dále běře,
veselým
hlukotem
rozevrou se z krčmy dvéře

a pan „frajtr,“ div se kácí,
s opičkou se ven potácí:

Aj, aj — vy — zde?

Mrkv. (napodobuje spilého vojáka).

Hle, frajle Mínu,
mou sedmikrásku!

Jdém na procházku,
zlatovlásku!

Bět. (jakoby rozpačitě).

Servus, Mikši!

a topky hopky

s rudou tváří

rychle zmizela.

Děvčata. Hned je k rozeznání z jaké hlíny

je noblessa té frajle Míny;

neb topky hopky s rudou tváří

rychle zmizela.

Bět. a Mrkv.

Aj tu medle každý chápe,

kdo ta „nóbl“ dáma je,

na trhu že denně z rána

vařivo nakupuje.

Děvčata. Aj, aj, aj, aj!

Tu každý medle snadno atd.

(Všickni se smějíce v levo odcházejí.)

Výstup 4.

Paris (přijde prostředními dveřmi, lehce oděn podle kroje a s hůlkou v ruce; pod vestou nosí ženskou podobiznu (medailon).

Čís. 4. Vstupní píseň.

1.

Nám k radosti jara se vrátila chví
v rozkoši lesknavé.
Buď zdráva, ó dívko! tys blaha mi cíl
po zimě zdlouhavé.
Nač ptáti se, kterou že cestičkou
za svou jdu miličkou?
Dva holoubky bělé za vodiče mám;
ti v libánku sladkém zaletěli k vám.
Tralala!

2.

Ba lepšího vůdce kdo na světě znal
pro zamflované,
než holoubky! Pán bůh jim k radosti dal,
pro lásku srdcí dvě,

jež tlukoty vřelými se milujou
a věčně celujou.

Hle! celému stvoření příkladem jsou
a lásku do nebe unášejí svou.

Tralala, tralala!

Parisi! ty jsi smělý. Ale kdo může srdci svému vzdorovati? Ta dívka, již každého jitra tak záhy potkávám, je díblík, a sotva že jsem dnes na ni promluvíti chtěl, zmizela a zaběhla sem někam do tohoto domu. Toužím po ní a nemám hrubě ani pokoje. V tom zhlídnu na zahradní mříži nějaké návěští; nechám přebíhání a čtu. Pojednou vyhlídne nějaký komický starý pán z okna, dá se do řeči a pozve mne, abych se co nejrychleji podíval na ty „*přibité reality*.“ Já — moje finanční poměry — a přítel, nebo snad do konce kupec realit! Jak směšné! — Avšak možná, že je můj rotomilý idealek buď dcerou tohoto domu, nebo schovankou, tetičkou, neb čímkoli; i myslím, že tím způsobem jí nejsnáze srdce své odhalím. Ovšem že mi dala na jevo, abych čekal u pavilonu, avšak nedočkavost mne pohnala, abych přestoupil zákon tento.

Bude-li starý se mnou stran koupě vyjednávat, co počnu, jak přejdu z reality na děvče? Aj co je! Mlék, který slavné paměti, mého velkého trojanského strýčka tak nápadně

protežoval, mne neopustí; — volky nevolky musí se plán můj provést. Tiše! někdo přichází.

Výstup 5.

Mrkvička. Předešlý.

Mrkv. (pro sebe). Aha, je v pasti; pan zeť, číslo první. Mrkvičko, teď ukaž, žes politik a diplomat! (Nahlas.) Prosím, odložte! (S obou stran úklony.)

Čís. 5. Duetto.

Mrkv. Pěkně vítám, mladý pane!

Bychom netratili chvíle,
začnem raděj hned u cíle!
bez všeliké formality
přejdeme na reality!

Paris. Rád mám, co se rychle stane.

Mrkv. To mne těší velice.

Paris (pro sebe).

Aha!

Mrkv. (pro sebe).

Aha!

Paris. Slouží mi to ku radosti
s vámi býti ve spojení,
zvláště co se týče jmění;

kapitálek se přislíbí —

a ta jedna se mi líbí.

Mrkv. Tu si mějte! (Pro sebe.) Mám jich dosti.

Paris. To mne těší velice.

Mrkv. (pro sebe).

Aha!

Paris (taktéž).

Aha!

Mrkv. Dobře půjde všecko medle;
však se dohodneme hnedle.

Paris. Nechat mužná řeč je zdráva!

Jáť jsem přítel pravdy, práva.

Mrkv. I já — i já — i á a!

Oba. I já!

Mrkv. Žiju liberálně, kordiálně,
sociálně, žoviálně,
v Čechách doma federálně,
v oposici kolosálně.

Paris. Však dobře půjde všecko medle.

Mrkv. Však, ba že se dohodneme hnedle.

Oba. Dobře půjde všecko medle,
však se dohodneme hnedle.

Mrkv. Chcete koupit? tedy máte
plnou kasu?

Paris. Papíru mám, věřte, doma do úžasu.

Mrkv. Jděte k řasu!

Paris. Plnou basu!

Mrkv. Noty také?

Paris. Všelijaké.

Mrkv. (pro sebe).

To jsem přišel na lososa
v příležitou hodinu.

Paris. Zeptejme se pana kosa,
velkou-li má rodinu?

Mrkv. Ovšem, ovšem.

Paris. Malou, že ne?

Mrkv. Dávnoť, co jsem ovdověl —
dcer mám deset —

Paris. Svatý Jene!

Mrkv. Ne však syna — bohužel!

Oba. Aha, však já
se ti nedám,
a já — a ty —
ba už ho mám.
Jen dál a dál!
O štěstí svoje
táhnu los;
jak jsem si přál,
toť švanda je famos.

Ostrovtip
zda-li máš,
všecko líp
prohledáš.
Hahahahaha!

To je věru
k popukání,
vše se daří
podle přání.

Hahahahaha! ó je!

Paris. Snad dcery vaše uhlídám?

Mrkv. Ba ovšem! — Jednu zvolte sám,
jak přál by sobě váš rozum.

Paris. Nejdřív dceru, potom dům! —
Mně radost hlavu potočí!

Mrkv. (pro sebe).

Ach směju se mu do očí.

Oba. Hahahahaha!

Mrkv. A pláč mne smíchy nemine —

Paris. Ach puknu smíchy, jemine!

Oba (se smíchem).

Mně se v mozku chytá troud,
ó, to je brozitánský bloud!

Hahahahaha!

Aha, aha,

ba už ho mám atd.

(Smějou se.)

Mrkv. Aj, aj, nejvzácnější můj panáčku,
vyt jste veselá kopa, a mohu říci, že se mi jak
náleží líbíte.

Paris. Vy mně též, starý pane.

Mrkv. Nuž — a — mluvíme-li s lidem,

víme také rádi, kdo je, co je, kterak a jak. Směl bych prosit o vzácné jméno —

Paris. Jmenuji se Bořivoj Paris.

Mrkv. Výborně! a já zas Jeremiáš Perun.

Paris (se diví). Ah!

Mrkv. To koukáš, mladý pane, vid' ? Ach, odpusťte, že vám tykám. Ale jsem-li komu nakloněn, nenávidím všechny úlisné formálnosti. Nuže, můj milý Paříži, Bořivoji, chceš-li především mé dcerušky vidět — jsi ty chocholouš — *vocatibus!*

Paris. Nikoli, prosím, jsem dobytčí lékař!

Mrkv. Ah tak! nu také dobře pro rodinu. A, co se týče oněch realit —

Paris. Na to je času dost.

Mrkv. Inu ano, tím spíše, protože vlastně žádné nemám. —

Paris. Jakže?

Mrkv. Plakát na vrata jsem pouze proto vyvěsil, abych ženichy na vějíčku zalákal a bulka jim na nos pověsil.

Paris. Ah! —

Mrkv. Ano, hm — a jak znamenáš, nezmýlil jsem se.

Paris. To si vyprosím!

Mrkv. Inu dobře, dobře! Parisku, vid' že jsi starý mládenec?

Paris. Ano.

Mrkv. Pak žehnej za to osudu. Žehnal jsi už někdy osudu?

Paris. Ne!

Mrkv. Tak tedy žehnejme spolu. (Napřahnou ruce.) A teď mne obejmí, nastávající tcháne můj; svoji nejstarší ženu dám ti za dceru — ne, ne: Libušu, svou prvorozenou dceru, dám ti za ženu.

Paris. Tedy tu nejstarší.

Mrkv. Neodmlouvej! — U mne je všecko po vojensku zavedeno; ty dostaneš „felbébla“ za ženu — aby ty mladší mohly povýšit.

Paris (pro sebe). Pane své milosti! Ten blázen je s to, uvaliti mi kteroukoli dceru na krk! (Nahlas.) Odpusťte, mám ještě mnoho na práci; později budu opět tak smělý —

Mrkv. (zdržuje ho). Stůj! Zůstaneš-li pak!

Paris. Skutečně musím do svého příbytku — —

Mrkvička. Nechoď nikam — můžeš zde bydlet! — —

Paris. Všecko dobře — ale musím dát dříve výpověď.

Výstup 6.

Předešlí. Bětuška.

Bět. (kvapně přiběhne). Milostpane, všechno je v pořádku! (Zhlédne Parise.) Nebesa, on zde? Jaká neopatrnost!

Paris (pro sebe). Ha, to je ona! Ale co znamená ta maškaráda? Teď věru nevím, je-li ženského nebo mužského pohlaví. A „milostpane“ povídala —

Mrkv. Dobrá.

Bět. (pro sebe). Kdybych mu mohla dát jenom znamínko, aby odešel! (Za scénou zvonění.) Hned, hned! (Vezme prkénko s obuvím, kyne Parisovi a odchází.) Už běžím! (Odejde.)

Výstup 7.

Předešlí (bez) Bětušky.

Paris (pro sebe). Dala mi znamení, abych šel. — Což mi hrozí nebezpečství? (Chce odejít.)

Mrkv. (mezitím, jako hrou, vzal v pozadí ležící pušku do ruky a rozběhne se proti Parisovi). Račte jenom posečkat! Mluvme o financích. Mnoho-li máš peněz?

Paris (úzkostlivě). Ani haléře.

Mrkv. Je-li doba příznivá, mnoho-li vy-
děláš ročně?

Paris (úzkostlivě). Hrůzně málo; živím se
toliko chřipkou koňskou a na nejvyš psinkou.

Mrkv. Dobrá, budeš mým zetěm — neboť
se mi líbíš, a já tobě nepochybně též.

Paris (taktéž). Vy!?

Mrkv. (dotíravě). Líbím se ti, nebo ne?

Paris. Ó, strašlivě!

Mrkv. Vyjednáno. (Volá.) Bětuško!

Výstup 8.

Předešli. Bětuška.

Bět. (přiběhne). Co poručíte?

Mrkv. Prostírej na stůl! (Odkládá pušku.)

Bět. (odejde do pozadí a rovná stůl). Hned!

Paris (si dodá smělosti). Pane, myslíte-li,
že jsem v minoritě, a že mne můžete týrat a
utiskovat, pak se mýlíte. Nejsem zaječína;
třeste se! Mám věru obrovskou sílu!

Bět. Opravdu? Pak mi pomozte odnésti
stůl ku předu.

Paris. Není pochybnosti, že je tu v domě
duchem služebným; — avšak pravá láska neptá
se po jménu ni charakteru. (Nese stůl s Bětuškou.)

Mrkv. Tak, můj milý Parisku, nestyd' se za své sítě domestikální schopnosti! já zatím zavřu nůž k dranzírování a přinesu zahradní vrata.

Bět. (opravujíc ho). A co zas! — Zavřu vrata a přinesu nůž.

Mrkv. Nu, vždyť jsem to prál. — Adjé, Parisku, hnedle jsem tu zase. (Odejde.)

Výstup 9.

Předešlý (bez) Mrkvičky.

Paris. Cože přinese? nůž?

Bět. Mějte se, pane, na pozoru, sic je po všem veta.

Paris. Tedy skutečně?

Bět. Bez žertu! Já vám porozuměla.

Paris. A chtěla byste? —

Bět. Snad — ale dříve —

Paris. Co si přejete? —

Bět. Musíme se poznat —

Paris. — Bořivoj Paris, zvěrolékař —

Bět. — a dorozumět.

Paris. Škoda každé minuty.

Bět. Což pak hoří?

Paris. Ale jde tu o mé živobytí.

Bět. Sečkejte aspoň do rána.

Paris. Nebesa! do té doby jsem mrtvolou.

Bět. (koketně). Šelmo, měla bych vám dáti naději?

Paris. Ach, což naděje; — chci mít jistotu!

Bět. (komicky). Nuže tedy — na věky tvá! (Vine se k němu.)

Paris (udiven). To je sice všecko krásné — ale především jsem na tohle ani nepomyslel.

Bět. (sklamána). Ó zradná štětino! Co jste chtěl vlastně?

Paris. Abyste mne z tohoto loupežného doupěte vyvedla a před zavražděním zachránila.

Bět. Vy jste, pane, blázen!

Paris. A co by mi byla za druhé i vaše láska platna, když jste bubeník.

Bět. Totě pouze čestná charge!

Paris. Tak?

Bět. Z ticha, slyším kroky.

Výstup 10.

Předešlí. Mrkvička.

Mrkv. (s velkým nožem). Zetíčku můj, utišil jsi se? jsi již připraven?

Paris (plačtivě). Na všecko.

Bět. (pro sebe). Líbí se mi věru, ten bázlivec. (Laskavě kývá na Parise.)

Paris (pro sebe). Ó bože, zle je! dává mi znamení; — jsem syn smrti; po mně je veta.

Mrkv. Sedni si Parisku!

Paris (zoufale). Ne, ne! — musím ven — na čerstvý vzduch. Strast moje se nedá porovnat s nejkřutějšími mukami kriminalní statistiky. Pusťte mne! nebo začnu křičet: vražda, vražda!

Mrkv. Utiš se, Bořivoji! co myslíš, kdo jsem?

Paris. Šobry — Abelino — Babinský — Szandor — Janeček.

Mrkv. Ale Parisku!

Paris Vemte si mé hodinky, — beztoho nejdou! vezměte si moje portemonais — je v něm sedmnáct krejcarů v bankovkách —

Mrkv. Nešťastníče!

Paris. Či chcete můj kabát, vestu či —

Mrkv. Ustaň, zlý jazyku! Jak jen můžeš tak soužit otcovské moje srdce?

Bět. (potaji k Parisovi). Netřeštěte! vždyť se vám nic nestane; já vás chráním.

Paris (zoufale). Ouvej!

Mrkv. Budeš s námi toliko obědvat a nic víc.

Paris. A co chcete s tím tyranským nožem?

Bět. Hovězí maso krájet. —

Mrkv. Snad nemyslíš, že bych tě...? Snad nebudu tak nedelikatním? Nikdo ti nesmí vlasu na hlavě zkřivit; bylo to nedorozumění, punktum! Bětuško, dej znamení k obědu!

Bět. (bubnujíc odchází).

Výstup 11.

Mrkvička. Paris. (Hned na to) děvčata, (ve svých národních krojích). Služky (upravují stůl atd.)

Čís. 6. Ensemble.

Mrkv. Sem, dívky, pospíchejte
a k jídlu zasedejte;
neb jsem vám nad pečení,
ba větší překvapení
ustrojil v gaudium!

Děvčata (přiběhnou a jedno přes druhé volá).
Papinku! Otče! Tatičku!

(Lomoz.)

Mrkv. (okřikuje).

Děv. Bubnu tlukot se ozývá,
ku stolu nás chutě vyzývá;
žaludek nás popohání,
my se dostavujem zas.